

ROCHELLA

ROCHELLE vulgò, vrbs Galliaë, maris vicinitate nobilis, quem plerique Ptolomæo Santonium fuisse, existimant, quòd hæc quasi sola, totius Santoniaë prouinciaë portus, magna oportunitate conspicuus, asylum & propugnaculum, viribus humanis inexpugnabile, existat. Altero latere mari, altero paludibus, & vliginosis locis, tertia muris, foucis, & turribus, ad hostiles insultus propulsandos, idoneis, firma. Admirabile sanè ac mirum, quanto robore, ac fortitudine præstet: quàm validis sit munitionibus, vallisque firmata, quàm commodi loci, situsq; ratio, pro dignitate expendi, diciq; satis non potest. Nam, præter reliquam eius felicitatem, ipsum mare, pulchrè collocatum est iuxta urbem ipsam, illiq; sinum, mirum in modum commodum, facit, & tranquillam portus protectionem, nauigantibus exhibet: Adcò quidem, vt etsi plerq; in Gallia, inueniantur vrbes magnitudine celebriores, paucæ tamen, imò nullæ, futuræ sint, situs, munitionum, & propugnaculorum robore, præstantiores. Quod autem pleriq; existimant, Rochellam ex Ptolomæi sententia, Santonem siue Santonium portum videri, alij, probabilibus rationib. mori, inficias eunt, potissimum M. Helias Viue, vir multæ scientiæ atque doctrinæ, & curiosus rerum antiquarum inuestigator, qui huic potissimum rationi innititur. Quia, etsi historiarum inueniantur scriptores non pauci, qui celebrem multarum Galliaë urbium mentionem faciant, nullum tamen fide dignum extare, qui ante annos D C. huius urbis vel verbulo recordetur, cum vetustissimum eius ædificium, S. Ioanni sacrum, omnes asserant, quod quondam Templariorum fuit. Non igitur perantiqua hæc vrbs, sed à Galliaë Regibus excitata videtur, vel ob commodam portus conditionem, vel, vt eorum hinc frangerentur furores, qui pyriticam in mari exercebant. Vnde magnificis Regum priuilegijs, & immunitatibus, præ cæteris Galliaë urbibus, ornata videtur: Tum, quia ciuib. sit data facultas, vt ex suorum ordine Maiorem, atq; Scabinos deligant, qui eo modo urbis politiæ præsent, vt nullam vnquam gubernationem externam, nulla militaria præsidia, imò, ne castrum quidem, ac sui defensionem, aut tutelam, admittant, præter vnicam illam turrim, quæ armorum custodiæ destinatur. Liberam igitur hanc ciuitatem dixeris, in qua Aristoteles, arcis præsidium inutile, & periculosum tradit, quod tyrannidis oportunitatem præbeat. Nam vbi æquo iure inter ciues viuatur, æqualia ædificia esse conuenit, non alia populo imminere, atque minari, alia depressa, atque subiecta iacere. Optimè Pedianus arcem definit, sedem esse tyranni. Timeleon summus ille Corinthiorum Imperator, qui patriam primò à tyranno liberauit, & à Syracusis, quibus auxilio missus fuerat, inueteratam seruitutem depulit, docuit, urbem, quæ arcis præsidio teneretur, vix vnquam sine tyrannide esse posse. Nam cum Dionysium, Sicilia pepulisset, & ciuib. sua restituisset, urbiumq; mœnia bello disiecta, instaurasset, & ciuitatibus suas leges, libertatemq; reddidisset, arcem Syracusanam funditus euertit, & nunc (inquit) solida pacis fundamenta gerimus, cum tyrannorum domicilium, ac sedem euertimus. Alijs insuper hæc vrbs priuilegijs, rei maritimæ permultum indulgentibus, fruitur, quibus à Carolo Rege eius nominis V. Anno partæ salutis M. CCC. LXII. auctæ atque beata fuit. Cum nimirum Rochellani effrænatum Anglorum cuitantes tyrannidem (cui etenim Reip. tyrannis diu præesse potuit) eorum pulso, ac profligato præsidio, præfectis etiam contumeliosè eiectis: Regi suo se submisserunt, certis pactis & conditionibus, quibus tantam priuilegiolorum immunitatem sunt consecuti.